

ПРОЛОГ

Січень 2014 року

Зима. Зголодніла, бридка, нещадна. Вона відбивала бажання в недільних бігунів і змігала своїм крижаним крилом усі новорічні обіцянки. А Сара, навпаки, вбачала в ній додаткову мотивацію для тренувань. Наближався чемпіонат департаменту з забігу на середню дистанцію, і вона розраховувала показати блискучий результат.

Сховавши світлі коси під синьо-зеленою вовняною шапкою, вбравши рукавички для бігу і почепивши на руку ліхтарик, сімнадцятирічна ліцеїстка спустилася східцями вілли і просунула голову в кабінет.

— Мамо, я пішла!

Ніхто не відгукнувся. Її мати, либонь, гуляла вздовж дюн або ж берегом моря у пошуках натхнення для майбутнього роману. Що ж до батька, який очолював будівельно-реставраційні роботи, то він повертався після сьомої години вечора, а останнім часом і поготів о десяти. Дедалі частіше ставалося так, що її батьки не зустрічалися, ледве дивилися одне на одного, вечеряли не розмовляючи, сидячи напроти, мов дві золоті риби. Ось чому Сара не буде виходити заміж. Вона вже не змогла витримати трьох місяців з одним хлопцем. А дев'ятнадцять років в одному акваріумі...

«Натхненниця» височіла за дюнами в бухті Оті, на крайньому півдні Берк-сюр-Мера. Сара вважала дурну-

ватим це слово, «Натхненниця», але в стінах цієї вілли, — недорого придбаної руїни, яку тоді охрестили «Піщаную ружею», — її мати, Леана, що тоді була вчителькою початкових класів, написала перший роман, який здобув успіх. До вілли провадила побита бакаями асфальтована дорога, триста метрів, на які падало біле й червоне світло маяка з берега. Будинок англо-норманського стилю, так би мовити, знаменував кінець цивілізації і початок панування природи. Єдиними його гостями були чайки і картини, що сиділи на шиферному даху, куди вітер постійно намітав пісок. Сара ненавиділа його, той пісок, цей клятий пил, що проникав у найменші шпарини, періщив по шибках, осідав на кузовах автомобілів.

Вона зробила селфі, з усміхненими очима, що скидалися на два озерця блакитного світла, послала світлину матері й написала повідомлення: «Іду побігати», поклала телефон на столі у вітальні, вийшла і замкнула за собою двері на ключ. Пройшла повз повітку для сухопутних вітрильників і побігла стежиною, що прямувала крізь дюни. Потім вибігла на асфальтовану дорогу — сполучну ланку між бухтою Оті й еспланадою.

Улітку ця місцина кишіла любителями прогулянок, що виходили переважно помилуватися колонією тюленів і морських слонів, які оселилися там іще бозна-відколи. Але сьогодні, 23 січня 2014 року, о 17 годині 30 хвилин, у темряві, яку насилу пронизувало світло вуличних ліхтарів, видніли тільки невиразні тіні пішоходів і невловні примари повітряних зміїв.

Хоч холоднеча і не дошкуляла їй, Сара не любила міжсезоння і поспішала тільки з одним: покинути Опалове узбережжя. Ці міста на краю світу, пів року позбавлені життя, скидалися на морські цвинтарі. Їхні ресторани і бари, що завмерли за металевими жалюзі, люди, що, позачинявшись у своїх домівках, пиячили або нудьгу-

вали в теплих закутках, прихилившись до чорної мантиї зими... Справжнісінький концтабір. Батьки її, особливо мати, яка була відомою авторкою, готувалися придбати помешкання в Парижі. Обмін вілли площею триста квадратних метрів посеред дюн на трикімнатну квартиру на шостому поверсі з видом на Ейфелеву вежу її цілком улаштував би. Та йшлося не про те, щоб продати «Натхненницю», а про те, щоб осісти в столиці. Мати ніколи не зможе написати про вбивства і викрадення деінде, ніж на Ла-Манші: вона була пов'язана особливим зв'язком із цим будинком, наче старий моряк зі своїм кораблем. Вона була переконана, що вілла принесла їй удачу.

Кляті письменницькі забобони.

За пів години Сара зустріла лиш кілька тіней, що плелися за тіннями своїх псів. Під дамбою ледь білили втомлені хвилі. Берк спливав, немов мертвий кит у безодню. Коли крижана імла зробила з її обличчя бурульку, дівчина вирішила повернути назад: вона, звісно, мотивована, але ж не божевільна.

Сара обігнула морський шпиталь — ідеальне місце для зйомок фільму жахів, пробігла біля маяка з оком циклопа. На майданчику для трейлерів досі стояло з десяток автомобілів, між ангарами для човнів і піщаними заметами. Світло у вікнах трейлерів свідчило про те, що якісь відчайдухи приїхали відпочити на березі, незважаючи на тріскучий мороз. Дівчина добре уявляла, як вони сидять у піжамах, утупившись в екрани телевізорів або нудьгуючи за нескінченною грою в карти довкола пляшки червоного вина.

Орієнтуючись на блакитне світло ліхтарів, вона стягнула бухти Оті. Пробігши нелегкі сто метрів по мокрому піску, освітлюючи собі шлях наручним ліхтариком, нарешті розгледіла у місиві далеких світляних цяток невиразні вогні вілли, пульсацію життя в піщаному пеклі. По-

при те, що була вона добре вдягнена, колючий західний вітер пронизував до кісток. Сара вже мріяла, як ніжжигметься в теплій ванні, а в навушниках гучно лунатиме «Геппі» Фаррелла Вільямса.

Узяла ключ там, де залишила його, вставила в замкову щілину, але двері виявилися незамкненими.

— Мамо, я повернулася!

Вона не помітила тіні позаду, яка замахнулася, щоб ударити її.

Біль у потилиці.

Потім цілковита пітьма.

За кілька місяців у поштову скриньку «Натхненниці» вкинули пасмо кіс, що складалося з п'ятисот дванадцяти волосин — ні більше, ні менше. Поліція встановила, що волосся — Сарине, і пов'язала цю подію з почерком індивіда, що й досі перебував на волі й підозрювався в чотирьох випадках викрадень людей. Конверт було проштамповано у Валансі, в Дромі — за вісімсот кілометрів звідси.

Леана і Жуліан Моргани більше ніколи не бачили своєї доньки.

1

Через чотири роки, грудень 2017

Ледве від'їхавши від бензоколонки, Квентін схопив із приладової панелі ультрасучасний мобільний телефон. Спробував його розблокувати, але для цього потрібен був відбиток пальця. Він вимкнув його, щоб не запеленгували за геолокацією, кинув на пасажирське сидіння і увімкнув радіо. На зміну класичній музиці з компакт-дисків залунала пісня Некфе «Кпини клонів», кислота аж полилася з динаміків.

Я вже не бачу нічого, крім клонів, це почалося у школі. Хто підставить тобі плече, щоб викрутитися із цього? Тут усі грають ролі, мріючи про мільйони євро. І я виріс, немов троянда у кропиві.

Троянда у кропиві. Саме так він почувався у тому місті. Хлопчина, що відрізнявся від усіх, не ображався на світ, хотів вивчитися на механіка і лагодити автомобілі. То була його мрія, він міг би все життя провести під капотами «феррарі», «порше», «ауді р8», якщо вже не було можливості сидіти в них за кермом, як оті цабе. Але місто загарбало його, проковтнуло, заглушило, мов та кропива, перетворило на клона покидьків. У нього навіть не було водійських прав. Злидні піймали його, мов спрут — якщо опинився в його мацаках, захлинувся у хмарі його чорнила, то годі вже вирватися.

Квентін утер піт на лобі, опустив блискавку свого бомбера і подивився в дзеркало. На дорозі — нікого. Тільки повороти, ніч і темні бескиди. Попри те, що недавно зробив, він почувався спокійним і вільним, і був у хорошому настрої. Йому подобалася ця атмосфера краю світу — далеко від бетону, гамору, криків, бійок. Невдовзі він поїде з цих гранітних джунглів і повернеться до свого жалюгідного помешкання в Еширолі, пиячитиме увесь день, куритиме косячки і гратиме на консолі до наступного разу. Театр його нікчемного життя, підсумований трьома діями.

Він зиркнув на купюри, що лежали на пасажирському сидінні під «береттою» і смартфоном. Звісно, не бозна-що, але настане день, коли він матиме чимало грошенят. І теж поїде геть, як його батько, тільки з інших причин. Він погладив хрестик, що висів на золотому ланцюжку, почепленому до дзеркала заднього огляду, і всміхнувся. Бог дбає про нього.

Блакитне сяйво проблискових маячків освітило його за крутим поворотом. У світлі його фар видно було чоловіка в помаранчевому жилеті, який вимахував сигнальним жезлом. На паркувальному майданчику стояла фура — її обнюхувала вівчарка малінуа, яку тримав на повідку собаковод.

Французька митниця.

Квентін вилаявся. Скоївши те, що скоїв, він з'їхав з автостради і поїхав звивистими гірськими дорогами, щоб уникнути подібної проблеми. Що роблять тут ці виродки о такій порі та ще й посеред парку Шартрез? Митники — це справжнісінька зараза, вони не задовольняються перевіркою документів, а обнишпорять весь автомобіль, залізуть рачки в багажник чи в салон і обнюхають усе своїми брудними носами. На якусь частку секунди він подумав було повернути назад, але дорога вузька, та ще й цей па-

рапет, рів, то йому непросто було б утекти. Аж тут його побачив митник і подав знак зупинитися на узбіччі.

Глибоко вдихнути, не піддаватися паніці, подумати... П'ятеро чоловіків, три автомобілі, два з них триста восьмої моделі з прискорювачем. У нього була перевага від несподіванки, і він прийняв рішення; так чи так, вибору не було. Він удав, ніби, загальмувавши, паркується на узбіччі, й коли чоловік опинився біля відчиненого вікна з його боку, натиснув праву педаль. Почув, як митник заволав, і побачив, як ще двоє кинулися до свого автомобіля.

Квентін тиснув на газ, ішлося про його життя, його свободу. До в'їзду в Гренобль на нього чекав десяток кілометрів шалених поворотів. Жодної лазівки, тільки мчати і сподіватися вціліти в цьому асфальтовому пеклі. Його досьє й так переповнене, тож він дорого заплатить, якщо його допитуватимуть. Нема вже чого втрачати.

У кам'яній пустелі гір завила сирена. Квентін то надавав ходу, то переходив на нижчі передачі, немов у відеогрі. Ті самі відчуття, ще один квиток у пекло. Першого разу він ледве уникнув парапету і мало не полетів у прірву. Задні колеса завищали, авто пішло зигзагом, але втрималося. Квентін заволав від люті, щойно відірвався від переслідувачів на п'ятдесят метрів. Як його віртуальний пілот на перегонах у Нюрбургрингу.

Коли та, що з косою, прокомпостувала його квиток через три повороти, остання його думка була про матір. Він не був пристебнутий паском безпеки. Тим-то, вгатившись об бетонні блоки балюстради, вибив головою лобове скло, верхня частина його тіла вилетіла на капот, а нижню затримала повітряна подушка. Автомобіль у хмарі іскор занесло ще метрів десять, потім він зупинився на краю рову. Миттєвий перехід від швидкості тридцять кілометрів за годину до нуля виявився не такий і різкий,